

หากเอ่ยถึงชื่อเสียงเรียงนามของนักดนตรีระดับแถวหน้าในบ้านเราที่คอยขับขานเสียงเพลงด้วยหัวใจในสไตล์ของบราซิลเลียนแจ๊ซ หรือบอสซาโนว่าแล้วละก็.. เชื่อว่าแทบทุกคนจะต้องนึกถึงชื่อของ ด็อกเตอร์กะทิ หัวหอกคนสำคัญของวง Dr. Ka-Ti and the Brazillian Jazz Band ขึ้นมาเป็นชื่อแรก

ดร.สิราภรณ์ มันทาภรณ์ เพชรแท้แห่ง ดนตรัก

วง นี้ได้ชื่อตามชื่อเล่นของ ดร.สิราภรณ์ มันทาภรณ์ หรือ ดร.กะทิ ของคนคุ้นเคย แต่เธอกลับชอบ ให้เรียกชื่อเธอเฉยๆ ตามปกติธรรมดาแบบไม่ต้องมีคำว่าด็อกเตอร์นำหน้ามากกว่า

ด้วยฝีมือจริงเทียบชั้นมืออาชีพระดับโลก และหัวใจที่แผ่วแผ่วดังมันบวกกับความพร้อมเกินร้อยขั้นได้มาจากการทุ่มเทฝึกซ้อมอยู่เสมอ ส่งผลให้ภาพของผู้หญิงร่างเล็กที่ลงความกระตือรือร้นและดูอ่อนกว่าวัยแท้จริงขณะทำบรเวเลนบนสายกีตาร์ตัวโปรด เป็นที่ติดตาประทับใจของใครหลายคน ในทุกครั้งที่ได้ฟังดนตรีของเธอ

แต่กว่าจะมาถึงวันนี้ เธอบอกว่าไม่ง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเริ่มต้นอะไรใหม่ๆ ในบ้านเรา

อันที่จริงความอยากนี้มีมาตั้งแต่เมื่อครั้งที่เธอบอกกับทางบ้านว่าอยากจะเรียนต่อทางด้านดนตรีด้วยซ้ำ..

“ใช่! พ่อแม่จะเป็นลมตาย กบฏเลยล่ะ ยูล่ามัน (หัวเราะ) เพราะสมัยก่อนเป็นยุคที่พ่อแม่ค่อนข้างกำหนด ไม่ยอมลูกง่าย ๆ หรอก แต่เราคิดว่ายังไงเราต้องเรียนให้ได้ เพราะชอบใจคะ ดิษที่บ้านตั้งใจเอาไว้ว่าจะให้แต่งงานตั้งแต่เด็กๆ ไม่คิดว่าจะให้เรียนหนังสือมาก เพราะยุคนั้นใครที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศได้ ต้องเป็นลูกทำนุสถานเธอเท่านั้น แต่ที่ไม่ใช่ซะ หลงปู่ (หัวเราะ)

ที่ถูกส่งไปเรียนประจำที่อังกฤษ ตั้งแต่ 9 ขวบ ที่โรงเรียนยิวฟีลด์ ซึ่งครูและวีซีเอเสียงมาก เป็นโรงเรียนที่แพง

ที่สุดในอังกฤษ เพื่อนๆที่เรียนในคลาสจะเป็นลูก
ทำงานหลายชนชั้นระดับลูกหลานคิงทั้งวันเลย
คือคุณพ่อคุณแม่จะเลือกให้เข้าโรงเรียนผู้ดี
ล้วน และประมาณ 2 ปีจบ เพราะกลัวว่าเราจะเรียน
ไม่จบ ในบรรดาที่น้องอีก 2 คน เราจะโง่ที่สุดไมเคะ
(หัวเราะ) จากนั้นก็ย้ายไปเข้ามหาวิทยาลัยที่
อเมริกาตั้งแต่อายุ 17 ปี เรียนที่ เอ็นค็อคคอลลิจ
เมืองเบเวอร์ลี รัฐแมสซาชูเซตส์ เขกตกแต่งภายใน
ใน 1 ปีครึ่งของชั้นปี และได้เกียรตินิยมระดับ
อนุปริญญา

าร

ก็คิดว่าเราทำได้
ทำเพื่อให้คุณแม่
แม่เห็นว่าเราทำได้ ทีนี้
เราจะทำอะไรบ้าง
บ้างแล้ว คือพี่ไปเจอ
โรงเรียนที่เขาสอน
เกี่ยวกับดนตรีซึ่งดัง

มากในช่วงนั้น สอนทางด้านกีตาร์แจ๊ซ พี่ก็ไป
เรียน มันเป็นเรื่องที่ใจว่า เขาอยากเล่นกีตาร์มา
ตั้งแต่เด็กๆ พอไปเรียนที่เบิร์ดส์ คอลลิจ ออฟ
มิวสิค ที่บอสตัน ที่เลือกแม่เจอร์กีตาร์แจ๊ซ และ
เรียนเรียงเสียงประสาน

“เพราะดนตรีเป็นสิ่งที่มีพลังมาก อยากแชร์
ความรู้สึกกับคนบนโลกนี้ พี่อธิบายไม่ถูก รู้แต่ว่า
เป็นสิ่งที่ถ้าเราชอบให้ใครสักคน เขาก็จะมีความ
สุขไปด้วย พี่ว่าดนตรีมันมีสิ่งพิเศษหลายอย่างนะ
นอกจากจะทำให้คนฟังมีความสุขแล้ว คนเล่น
ดนตรีเขาไม่มีคลาส ไม่มีเพื่อนกัน อย่างบ้านพี่
ในวงที่มีชื่อเสียงเป็นขบวนการคนชาติชาย ขุนทะเลวัน
เวลาไปซ้อมดนตรี เขาก็บดคันเบ็ดเข้ามาซ้อม
ส่วนมือที่ตีรับทระจะฟังไม่ฟังเลยนะ ก็ไม่เห็น
เขาจะมีความรู้สึกที่จะแบ่งแยกอะไรกัน ไม่แตก
ต่างกัน เพราะเขามีจุดมุ่งหมายเดียวกันคืออยาก
ทำงานที่ตนเองรัก เพราะฉะนั้นใครที่ว่าดนตรีเป็น
อาชีพเดินกินรำกั้นต้องเปลี่ยนแล้วนะ เพราะว่า
การเป็นศิลปินก็อาชีพหนึ่ง เราไม่เคยคิดคิด
โกงอะไรใคร และที่สำคัญไม่มีทางตูดกัน

“คุณแม่ของคุณแม่ของพี่ทำมาก็เคยมองว่าการ
เล่นดนตรีเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง เป็นอาชีพเดินกิน
รำกั้น แต่พี่อยากพิสูจน์ให้เห็นว่าพี่เราคิดกันนะ

**“อ้อ! พ่อแม่จะเป็นลมตาย กบฏเลยจะยุคนั้น (หัวเราะ) เพราะ
สมัยก่อนเป็นยุคที่พ่อแม่ค่อนข้างกำหนด ไม่ยอมลูกง่ายๆ หรือ
แต่เราคิดว่ายังไงเราต้องเรียนให้ได้ เพราะชอบใจเคะ**

มันผิดมาตลอด เข้าใจผิดกับมานานจริงๆ แล้ว
ดนตรีคือ ศิลปะ และพี่อยากบอกว่าคุณแม่ใครก็ตาม
ที่ได้ชื่อว่าเป็นศิลปิน เป็นอาร์ติสต์ ไม่ว่าจะสาขา

ไหนก็ตาม สามารถยึดเป็น
อาชีพทำมาหากินเลี้ยงตัวได้
“พี่เองตลอด 20 กว่าปีมา
นี้ ไม่เคยขอเงินคุณแม่คุณแม่
เลยสักบาทหนึ่ง สนับสนุนไปมาก็จะ
มองว่าพี่มีเงิน แต่พี่จริงไม่ใช่
หรอก บอกได้เลยว่าทุกบาทที่
มีใช้เสนาหาของตัวเองนั่นแหละ
มากด้วย

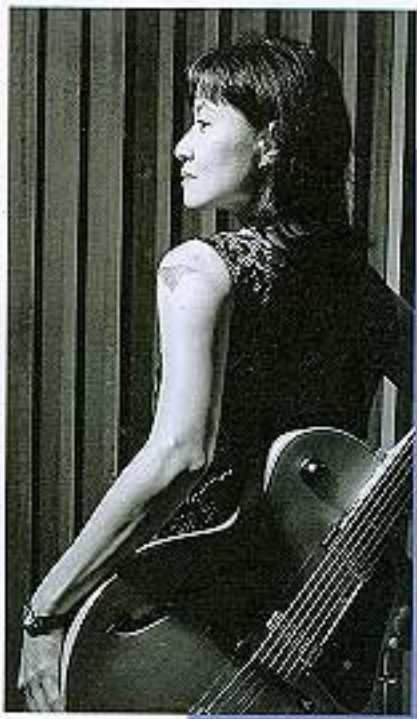
“ความจริงท่อนๆใน
วงการนี้ที่ทำเพื่อหวังเงินอย่าง
เดียว ก็คงมี แต่พี่ไม่ใช่ คนที่เป็น
นักดนตรีเป็นอาชีพที่แท้จริง
จะบื้อมากเรื่องเงิน จะโดนเขา
หลอกตลอด เพราะคิดไม่เป็น
ไม่หยิ่งใจเคะ เพื่อนที่เป็นนักดนตรีระดับโลก
หลายคน เขาจะบอกเลยว่า เราต้องโฟกัสกับ
งานศิลปะของเรา โฟกัสกับอาชีพของเรา แต่จะ
ไม่คอยโฟกัสเรื่องเงินกันเลย พูดเหมือนกันหมด
เลยว่าเงินนะ by product

“พี่เชื่อว่าคนที่เกิดมาเป็นศิลปินนะ ไม่มีใคร
สร้างพรอก มันเกิดขึ้นเอง ตอนพี่เด็กๆ คนอื่นเขา
ไปวิ่งเล่นกัน แต่เราอยู่ในห้องซ้อมคนเดียว
ตอนอายุสิบสองสิบสามก็เริ่มแสดงคอนเสิร์ตแล้ว
คิดดูดี มีคอนเสิร์ตทุกที่คิดเล่นเลย ไปเล่นก็คาร์
โฟลด์ของตามบ้านพักคนชราที่กลุ่มพี่ซึ่งเป็นฝรั่ง
หมด มีเขาเป็นแฟนคลับด้วย”

หลังจากกลับมาเมืองไทยครั้งแรก ดร. กะทิ
เลือกทำงานเกี่ยวกับกาประสานงาน
คอนเสิร์ตต่างประเทศที่บริษัทในทอสปิออต
ระยะหนึ่ง ก่อนกลับไปเรียนต่อจนสำเร็จ
ปริญญาเอกทางด้านกฎหมายบัณฑิต แล้ว
กลับมาเมืองไทยอีกครั้ง พร้อมด้วยประสพ
การณ์การทำงานด้านบันเทิงในใจกลาง
ฮอลลีวูดกว่า 10 ปี

ตลอดระยะเวลาที่คลุกคลีอยู่กับวงการ
หนังและเพลงที่นั่น ได้สัมผัสคนดังๆที่มีชื่อ
เสียงระดับโลกมากมาย รวมทั้งได้เป็นสมาชิก
สถาบัน National Academy of Recording Arts
and Sciences (NARAS) ซึ่งทำ
หน้าที่คัดเลือก
Grammy Awards
ตราไปถึงปัจจุบัน

นี้ด้วย หากกระนั้นในช่วง 5 ปีหลังในเมืองไทย
แม้จะพร้อมด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจดีอาชีพ
นักดนตรีก็ดาร์นแจ๊ซ แต่กว่าที่ ดร.กะทิ จะได้

**การศึกษาจบการศึกษามหา
วิทยาลัย โท**
เรียนที่โรงเรียนมาแตร์เดอี
1988 ประเทศอังกฤษ
1 ปีเต็มที่ Lady Eden's School
Kensington, London ได้รับ
รางวัลทางด้านดนตรี (เปียโน)
มาโดยตลอด
1989-1997 ประเทศอังกฤษ
Heathfield School Ascot,
Berkshire ได้รับรางวัลที่ถือว่า
เป็นเกียรติสูงสุดของโรงเรียน
คือ Wharlow Award
1997 ประเทศสหรัฐอเมริกา
ศึกษาที่ Endicott College,
Beverly, Massachusetts Major
Interior Design ได้รับรางวัลที่ 1
ของแผนกในชั้นปีนั้น และ

รางวัล Phi Beta Kappa ในฐานะนักเรียนที่ได้เกียรตินิยม
(dean's list) ระดับอนุปริญญา
1973-1977 ประเทศสหรัฐอเมริกา
ศึกษาเกี่ยวกับดนตรีที่ Berklee College of Music, Boston,
Massachusetts Major: กีตาร์แจ๊ซ และเรียนเรียงเสียง
ประสาน
1980 ประเทศสหรัฐอเมริกา-ไทย
ได้รับปริญญาเกียรตินิยม (dean's list) จาก Berklee College
of Music กลับประเทศไทยและทำงานที่ Nile Spot
Production ในหน้าที่ประสานงานด้านคอนเสิร์ต ตำแหน่ง
Concert Production Manager/Co-Ordinator
1982 ประเทศสหรัฐอเมริกา
ทำงานวงการบันเทิงในใจกลาง Hollywood นานกว่า 10 ปี
เริ่มต้นด้วยหน้าที่ Productions Co-Ordinator กับการทำงาน
ใหญ่ คู่ด้วยกัน 2 เรื่องคือ
1. Dreamscape แสดงโดย Dennis Quaid และ Kale Capshaw
2. Fear City แสดงโดย Melanie Griffith
ต่อมาทำงานที่ Ulexay Agency บริษัทที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทน
ผู้เขียนบทหนัง แล้วนำไปขายให้กับบริษัทที่สร้างหนังใหญ่
จากนั้นทำงานให้กับบริษัทผลิตโปรแกรมทีวีและหนังใหญ่
ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยประสานงานของบริษัท ต่อมาเปิดบริษัท
ของตัวเอง ทำเกี่ยวกับการประสานงานเรื่องของการใช้
ห้องอัดโดยเฉพาะ ประสานงานกับศิลปินต่างประเทศที่
จะมาใช้ห้องอัดใน L.A.
1989-1992 ประเทศสหรัฐอเมริกา
ปริญญาเอกด้านกฎหมายบัณฑิต Doctor of Jurisprudence
1990-1998 ประเทศสหรัฐอเมริกา
ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการแผนกกฎหมายให้กับบริษัทหนึ่ง
แห่งหนึ่งที่อยู่ใน Hollywood
1998 ประเทศสหรัฐอเมริกา-ไทย
ได้รับเกียรตินิยมให้ไปฝึกงานที่ BMG Music Publishing,
Beverly Hills ในขณะนั้นคนตจีในแถบ Southeast Asia กำลัง
ได้รับความนิยม เมื่อกลับมาได้เป็นนักดนตรีก็ดาร์นแจ๊ซ
1998 ประเทศสหรัฐอเมริกา-ไทย
ทำงานที่บริษัท Bakery Music ในตำแหน่งผู้จัดการทั่วไป
สืบเนื่องจากเมื่ออยู่ในใจกลางของ Hollywood ได้รับ
คัดเลือกให้เป็นสมาชิกของ National Academy of Recording
Arts and Sciences (NARAS) ซึ่งสถาบันนี้มีหน้าที่คัดเลือก
Grammy Awards ปัจจุบันยังคงเป็นสมาชิก และยังมีสิทธิ์
คัดเลือกรางวัลนี้เหมือนเดิม

photography: tammy c.

สำหรับอะไรก็ตาม อย่างที่ยังมาตั้งวงดนตรีอา
เมื่อตอนอายุ 45 เลย ถึงแม้ว่าน้องๆบางคนอาจ
จะแต่งงานมีลูกแล้ว แต่ก็ถูกใจแล้ว เราก็ไปเวียน
ต่อสิ อยากจะทำอะไรละ อยากไปเวียนต๋าน้ำ
อยากไปเวียนจืดดอกไม้ ก็ไปทำอะไรก็ได้ให้เรามี
ความรู้สึกว่าเรามีคุณค่า มีความสามารถ แต่ผู้หญิง
ไทยไม่ค่อยทำกัน เคยได้ยินเมียที่เขารู้ผู้หญิงเอเชีย
มีความเชื่องมั่นในตัวเองต่ำ ทำให้กลายเป็นคนที่
ดูบุ๋นหรือจะ คือเชื่องกับเมียว่า ผู้หญิงที่ดูบุ๋นหรือ
เชื่องกับ และมันใจสูง พื่ออยู่กลางนั้นถึงมา 20 กว่า
ปี ทำงานคนลูกสลับกับผู้ชายมาตลอด ไม่เห็นต้อง
ดูบุ๋นหรือเลย

เป็นผู้หญิงไม่ได้หมายความว่าเราด้อยไปกว่า
ใคร และไม่มีคำว่าสายเกิน อย่างกลัวว่าจะล้ม ไม่
ถึงขั้นเราจะลุกไม่เป็น หรือไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหน
ที่หนังสือ เขายังอ่านตั้งแต่หน้าหนึ่งเลย ก็เริ่มไปสิ
แต่ถ้าลงมือทำแล้วมันก็ต้องมีล้มบ้าง ต้องหาทาง
ลุกให้ได้ และค่อยๆไปทีละขั้น แต่พูดถึงนักดนตรี
ไทย เริ่มต้นก็จะเป็นไปรติวเซอร์กันหมด ซึ่งมันสูง
สุด ความจริงต้องค่อยๆไปทีละขั้นมันมีใจ เริ่ม
จากซังกาแพ่ จนมาเป็นแอสซิสแตนท์ซาวนด์
เซ็นเจเนียร์ ไปทีละขั้นจนมาเป็นไปรติวเซอร์ เพราะ
ถ้าไม่มีประสบการณ์คุณจะมาเป็นไปรติวเซอร์ได้
ใจ ไม่เข้าใจเด็กที่มีหลายคนจบมาใหม่ๆ ไม่เคย
ทำงาน แต่จะมาเป็นเอ็มซี เขาจะรู้ได้ไม่ว่าปัญหา
ข้างหน้าคืออะไร ที่เมืองนอกในวงการบันเทิง เจ้า
นายผู้หญิงเริ่มมาจาก
งานเลขาฯรับฝากสตูดิโอ
คนเคยบางคนเริ่มจาก
เด็กแยกแอกซาลาร์ พรามี
ประสบการณ์ก็ได้เลื่อน
ขั้นขึ้นไปเอง

สำหรับพี่แล้วโลกดนตรีมันให้ความสุขมาก
พี่ยังนึกไม่ถึงเลยว่าคุณดนตรีที่พี่เล่นจะมีคนฟังเยอะ
มาก ถึงขนาดที่ว่าทุกวันนี้เปิดซีดีจะมีแฟนๆ เข้า
มาถามไปเต็มไปหมด วันก่อนมีฝรั่งส่งซีดีมาให้
ที่อ่านแล้วร้องไห้เลย เขาชอบงานของเรามาก พอ
เจอแบบนี้มันทำให้เรามีกำลังใจ เราไม่ได้ need
ว่า คนฟังจะต้องมีฐานะ มีการศึกษา ที่เมลเข้ามา
จะมีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่อายุมากกว่าก็มี มีหลายชาติ
หลายภาษา อินเทอร์เน็ตมันกว้างกว่า 20 ปีมัน วัน
ละ 100 กว่าหน้า เขาไม่บังคับเราแล้วประทับใจ
ใจว่า เธอ เราเล่นเต็มร้อย คนฟังเขาชื่นชม อยากไป
ดูถูกคนฟัง เขาไม่ได้ใจ เราต้องตั้งใจว่าเราจะให้
อะไรเขา ต้องให้ถึงใจ แล้วเราจะจำเขาที่ใจ

การหาเครื่องดนตรีไทยมาจุ่มแจมกับทอม
แจ๊สที่ก็สนใจอยู่เหมือนกัน แต่เขายังไม่มีความรู้
ทางด้านนี้ เวลาที่จะเล่นด้วยกันไม่พอ เพราะอย่า

ลืมว่าเครื่องดนตรีที่พี่เล่น พี่จะเล่น
เอง แกะเอง หัดร้องเอง เรียบเรียง
เอง แล้วยังต้องมาแต่งเสียงดนตรี
เองอีก เขาอย่างนี้ดีกว่า พี่จะเป็น
ลมตายทุกทีเมื่อได้ยินใครมาถาม
ว่าตอนกลางวันทำอะไร ใช้ไร
พี่อยากจะทำอะไรตายแล้ว ความ
คิดของเราคือมันคงจะอยู่ที่ๆกับ
เครื่องดนตรีที่มันมาเล่นได้เลย ไม่มี
วันไหนเลยที่เราจะไม่คิดถึงทอม ไม่
ถึงพี่จะฝันจะเป็นคนดนตรีหรือ

ใช่...เรื่องทอมแหละ เกิดขึ้น
เมื่อ ชีวิตที่คือดนตรีละ ช่วงที่
แม่ที่สุตรของพี่คือนักดนตรีไม่มา
ซ้อม มาแล้วก็เล่นไม่ได้ ไม่รักไม่
สิ่งพี่ที่พี่ อันเบรคมาอย่ากลัวเลย
ละพี่นี่ พี่อยากจะทำเด็กไทยมีชื่อ
เสียงระดับโลกแต่ตอนนี้มันยังไม่
เห็นเลย เมื่อสองสามปีก่อนตอน
ให้สัมภาษณ์กับพี่บอกว่าของเห็น แต่
ตอนนี้ไม่เจอเลย ทุกคนถอยหมด
นักดนตรีที่หน้าตาความงุ่มเก๋ พี่ก็
ไม่รู้ว่าจะเหนื่อยไปทีอะไร พี่บอก
ได้เลยว่านักดนตรีไทยไม่มีความ
อดทน อยากเล่นนะ แต่พอเจอของ
จริงจังหมด พี่ไม่เหลือแล้วนะ ไม่

เป็นผู้หญิงไม่ได้หมายความว่าเราด้อยไปกว่าใคร และไม่มีคำว่าสายเกิน อย่างกลัวว่าจะล้ม 'ไม่ถึงขั้นเราจะลุกไม่เป็น หรือไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหนที่หนังสือ เขายังอ่านตั้งแต่หน้าหนึ่งเลย ก็เริ่มไปสิ แต่ถ้าลงมือทำแล้วมันก็ต้องมีล้มบ้าง ก็ต้องหาทางลุกให้ได้'

เขาสักคน เพราะเขาคิดว่าเล่นแค่พอมัน
เท่านั้น แต่พี่ว่าชีวิตแค่พอมันมันไม่มีความหมาย
“ที่เป็นคนที่ล้มแล้วลุก แต่เวลาที่มันล้มแล้วจะ
ป่วยเลย แล้วก็เขี่ยร้อตัวเองขึ้นมาใหม่ คือพี่จะ
มีกฎให้ตัวเองล้มได้แค่ 24 ชั่วโมง ถ้าล้มแล้วต้อง
ลุกให้ได้ พี่จะล้มแล้วหุบไปเลย ชนิดที่กินข้าวไม่
ได้ อยู่แต่บนที่นอน ไม่อ่านน้ำ ไม่แต่งตัว แต่พอถึง
เวลาลุกเราก็ลุกขึ้นมาสู้ใหม่ เขาใหม่ เพราะว่าถ้า
พี่ไม่เริ่ม เขาจะไม่เห็นขึ้นมาอีก เขาจะพ้อแท้และ
อาจจะเลิกเล่นดนตรีไปเลย เคยบอกพวกเขาว่า
ถ้าพี่เลิกเล่นดนตรีคือพี่ตายเท่านั้น เพราะดนตรี
คือชีวิตที่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำให้พี่มีชีวิตอยู่ได้

“วิธีซาร์จแบตเตอรี่ของพี่อีกวิธีหนึ่งคือกลับ
ไปอเมริกา ที่อเมริกา แจ๊ซคือวัฒนธรรมของเขา
คือปีนระดับโลกของเราจะนอนหัวจรดตลอดเวลา
เวลาที่กลับไปที่เพื่อศึกษา ไปเปิดดูเปิดตาดูอะไร
ใหม่ๆเกี่ยวกับแจ๊ซ พอกลับมาก็จะมาถ่ายทอด

ให้พวกนักดนตรีเขาสักที
“บางทียอมรับว่าเหนื่อยมาก เหมือนเราให้
อยู่ฝ่ายเดียวโดยไม่ได้รับ พี่ไม่ได้หมายถึงเงินนะ
แค่หวังจะให้เขามีใจกับสิ่งที่เขารักอย่างจริงจัง
อยากให้เขามีความเชื่อและแรงบันดาลใจ เพราะ
พี่พร้อมมอบความรู้อยู่แล้วแต่ยังไม่เห็นคนไหนจะ
เอาจริงเลย พี่ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้ว ถ้าขอพรได้พี่
จะขอให้นักดนตรีไทยเขายิ้มกับหลายๆ พี่จะได้สอน
ต่อ เหมือนใจเลยนะ เมื่อไหร่จะสู้กันสักที จะบอก
ให้ชนะว่า คนไทยไม่มีอะไรด้อยไปกว่าฝรั่งเลย แต่
เราคุ้นเคย หรือถูกเลี้ยงดูมาจากเราเชื่อว่าเราเป็น
ผู้ตาม จะไรๆ ก็ฟังหมด ไม่มีเมื่อไหร่เราจะเชื่อมั่น
ตัวเองสักที คนไทยเราชอบทำอะไรตามเขาตลอด”

เป็นประโยคปิดท้ายบทสนทนา ที่พี่แล้วชวน
ให้เห็นน้อยใจเสียมากกว่า แต่ดูเขามีความสุขจริงๆ
ก็หยุดเพชรแท้อย่าง ดร. กะทิ มีให้สองประกาย
ไม่ได้แล้ว...: